

beskrevne nogenlunde paa almindelig Vis, behøves intet Videre, og skulde de være beskrevne saaledes, at de indeholde altfor Lidt, er det jo ikke nogen stor Uleilighed for de Paagjældende at søge hen til det Sted, hvor Oplysningerne findes. I alt Fald ville disse paa ingen Maade høre hjemme i dette Lovforslag. De have her saa meget mindre Betydning, som det nu er aldeles overladt til de Beskønnede, om de overhovedet ville have nogen Skiftetrev eller ikke, en Frihed, der ikke før har været til Stede, thi tidligere var man jo, saa snart der var Umyndige eller Fraværende, forpligtet til at tage „Skiftetrev“. At man nu kan undlade dette, turde være en Grund mere til at undlade de nævnte Bestemmelser, der som sagt ere meget vidtløftige og have meget ringe Betydning. Endnu skal jeg kun tilføje, at det er mit Haab, at den ærede Finansminister ikke vil have Noget imod de af Flexallet stillede Ændringsforslag.

Alberti: Det Ændringsforslag under Nr. 1 til § 3, som jeg har været med til at stille, er det samme, som i forrige Samling blev stillet af et Flexalt, hvortil den ærede Ordfører ogsaa hørte. Jeg har nu vistnok ikke nogen Forventning om, at dette Ændringsforslag skal blive vedtaget, men jeg har dog ikke villet undlade at stille det, fordi jeg forudsier, at der vil komme en Række Klager over den Maade, hvorpaa man nu vil beregne Gebyrer af Extraditionsboer, og fordi disse Klager efter min Mening ville være fuldstændig berettigede. Man gaar ud fra — og det er ikke blot sagt i Lovudkastet og fastholdt i forrige Rigsdagsamling, men det staar allerførst i Spidsen af den ærede Ministers Udtalelse — at Gebyrerne skulle være Bederlag for Arbejdet; men efter Reglerne i § 3 vil der ved Extraditionen af Boerne i Reglen slet ikke kunne tages noget Hensyn til denne Grundsatning, fordi Beregningen her sker procentvis. Deraf vil nemlig med Nødvendighed følge, at der i de store Boer vil falde et uforholdsmæssig højt Gebyr ved Extraditionen. Man sig ikke her, at saadanne Boer kunne bære det; thi denne Paastand strider imod det anerkjendte Grundlag for hele Loven, og disse Gebyrer, som herved skulle bringes ind i Statskassen, skulle jo ikke være nye indirekte Skatter, der kunne tages af dem, som have Noget at betale med; men de skulle være et billigt Bederlag for det Arbejde, Skifteretten anvender. Det vil nu i Almindelighed gaa saaledes til, at den Æneste, som har havt Noget at gjøre med Extraditionsboerne, er Kurator; men ham komme de, der ville have deres Boer ud, til selv at affinde sig med ved Siden af, at de skulle udbetale Gebyrer til Statskassen; thi det er ikke Statskassen, som holder Kurator, men det er Arvingerne. Saaledes vil i Virkeligheden i Reglen alle disse Gebyrer blive erlagte, uden at der fra Skifterettens Side har været anvendt

nogen Virksomhed, i alt Fald ikke i nogen synderlig Grad, paa sige Boer; det er ved de større Boer, at Misforholdet vil fremtræde. Jeg har i alle de Aar, jeg har mødt i Kjøbenhavns Skifteret, endnu aldrig hørt nogen Klage over Forurettelser ved Boernes Extradition, og dette tror jeg afgiver et Tegns paa, at en Skifteret som den kjøbenhavnske, der jo er værende, tidligere for hvert andet Aar og nu hvert tredje, maa have en naturlig Fornemmelse til at træffe det Rette. Jeg tror heller ikke, at de andre ærede Medlemmer i Udvalget egentlig mene, at der vil komme anden Uligged frem end mellem de forskjellige Retskræde, saaledes at den ene Skifteforvalter vil vurdere sit Arbejde højere end hans Nabo i en anden Retskræde, men det er ikke Andet, end den Uligged, vi ere vant til hos vore Retsbetjente. Den Æne fremviser sin Pantebog gratis, medens den Anden ikke vil lade En se i den, uden han faar 11 Mk. 13 ø. derfor. Naar En modtager en Rekvizition om Arrest eller Eksekution, og der ingen saadan Forretning bliver, fordrer han ingen Betaling, medens en Anden siger: Med Rekvizitionen vil jeg have Betaling. Alle saadanne Uliggeder i Henseende til Gebyrerne træffer man hele Landet over næsten i alle Retninger. — Jeg vil nu slet ikke tale om Uliggeden mellem Dommerne i Henseende til Forstaaelsen af Lov og Ret, der ligeledes er afvigende i allerhøjeste Grad. Jeg tror derfor, at man, naar man beholder den Uligged, som min ærede Kollega i Udvalget har fremhævet, kun bliver i den gode, gamle Gænge, og at Ingen vil finde det underligt, men at man derimod vil finde det underligt, at En skal betale en meget stor Sum Penge til en Skifteret, der ikke har vort sig af Stedet i hans Interesse. Det er Grunden til, at jeg vil have dette Forslag forkastet her i Thinget, thi jeg har da min Ring fri. Dersom dette Forslag derimod antages, behøves der ogsaa en Ændring i § 4, nemlig den, at andet Stykke gaar ud, for saa vidt deri tales om Oppebørjel af Extraditionsgebyrerne. Denne Ændring har jeg imidlertid ikke villet gjøre mig den Uleilighed at stille, netop fordi jeg venter mit Ændringsforslag totalt forkastet. Skulde det imod Forventning blive antaget, skal jeg ikke undlade til 3die Behandling at stille det fornødne Tillægsforslag. Den ærede Rigsdagsmand for Thinget Amts 4de Valgkreds (Schjöring) og jeg have stillet et andet Ændringsforslag, som staar under Nr. 4 og er stillet til § 4. Dette Ændringsforslag angaar den samme Bestemmelse om Extraditionsgebyrerne, og jeg mener, at vort Forslag er nødvendigt i Statskassens Interesse. Efter Lovforslaget kan den, der faar sit Bo ekstraderet, vente med at betale Afgiften i flere Maanedes — det er nok 6 Maanedes, der staar — men i den Tid kunne Arvingerne være bortreiste eller have forbrugt Pengene og Intet have at betale med. Vi foreslaa nu, at de, som faae Udsættelse med